

Kamer der Volksvertegenwoordigers

Chambre des Représentants

12 JUNI 1951.

12 JUIN 1951.

WETSVOORSTEL

houdende invoering van bijzondere maatregelen ter bevordering van investeringen die van aard zijn om de structurele werkloosheid te bestrijden.

PROPOSITION DE LOI

instaurant des mesures spéciales destinées à l'encouragement des investissements de nature à résorber le chômage structurel.

TOELICHTING

DEVELOPPEMENTS

MEVROUWEN, MIJNE HEREN.

MESDAMES, MESSIEURS.

Sedert geruime tijd wordt in verscheidene kringen, gewezen op de noodzakelijkheid nieuwe nijverheden in het leven te roepen, indien wij — in België — het probleem van de structurele werkloosheid willen oplossen.

De statistieken van de werkloosheid wijzen op een afgetekende localisatie van de heersende werkloosheid. De drie provinciën: Antwerpen, West- en Oost-Vlaanderen, tellen samen een aantal werklozen, dat bijna het dubbel bedraagt van het gezamenlijk aantal werklozen in de zes overige provinciën.

Deze toestand wijst op een bestendige wanverhouding tussen enerzijds de mogelijkheden van tewerkstelling en anderzijds de in die streken voorhanden zijnde werkkrachten.

Sommigen overwegen de overplaatsing van de « overtollige » werkkrachten uit die streken naar streken die meer geïndustrialiseerd zijn. Wij hoeven hier niet te wijzen op de redenen van morele, familiale, sociale en zelfs economische aard, welke tegen zulke oplossing kunnen ingeroepen worden.

Niet de werkkrachten moeten verplaatst worden, maar wel moeten nieuwe werkgelegenheden geschapen worden daar waar de beschikbare arbeiders wonen. De traditionele economische factoren, die de localisatie van de nijverheidsontwikkeling hebben beïnvloed, hebben overigens veel van hun belang verloren.

De opslorping van de structurele werkloosheid zal niet alleen door nieuwe nijverheden bekomen worden, doch ook — en wellicht nog meer — door de uitbreiding en vernieuwing van bestaande ondernemingen. Ons voorstel maakt dan ook geen essentieel onderscheid tussen beide soorten van investeringen.

Het wil ons voorkomen, dat het vraagstuk van de nieuwe nijverheden — op enkele sporadische gelukkige initiatieven na — is gebleven in het stadium van de theorie. Sommigen hebben gemeend verwijten te moeten richten aan

Depuis longtemps déjà on souligne, dans plusieurs milieux, la nécessité de créer des industries nouvelles si nous voulons — en Belgique — résoudre le problème que pose le chômage structurel.

Les statistiques indiquent une localisation nettement délimitée du chômage existant. Les trois provinces: Anvers, Flandre Occidentale et Flandre Orientale comptent ensemble un nombre de chômeurs qui correspond à peu près au double du nombre total de chômeurs dans les six autres provinces.

Cette situation est l'indice d'un déséquilibre permanent entre les possibilités de mise au travail, d'une part, et la main-d'œuvre disponible en ces régions, d'autre part.

Certains envisagent le transfert de la main-d'œuvre « excédentaire » de ces régions vers celles plus industrialisées. Il n'est pas nécessaire de souligner ici les motifs d'ordre moral, familial, social et économique que l'on peut invoquer contre une telle solution.

Il ne s'agit pas de transférer la main-d'œuvre, mais bien de créer de nouvelles possibilités d'emploi là où il y a des travailleurs disponibles. Les facteurs économiques traditionnels qui ont influencé la localisation du développement industriel ont du reste perdu beaucoup de leur importance.

La résorption du chômage structurel ne se réalisera pas seulement par des industries nouvelles, mais aussi — et sans doute davantage encore — par l'extension et le renouvellement des entreprises déjà existantes. Notre proposition n'établit par conséquent aucune discrimination essentielle entre les deux genres d'investissements.

Il nous semble que le problème des industries nouvelles — à quelques initiatives heureuses, mais isolées, près — en est resté au stade de la théorie. Certains ont cru devoir adresser des reproches aux industriels belges qui auraient

de Belgische industriëlen, die blijk zouden geven van gebrek aan initiatief en ondernemingsgeest. Wij menen, dat d.e. verwijten op zijn minst te vroeg komen. Er mag vooreerst van de Staat verlangd worden, dat hij de nodige voorwaarden zou scheppen om de nieuwe investeringen behoorlijk aan te moedigen.

Ons voorstel strekt er toe deze nieuwe investeringen aan te moedigen door de prikkel van de fiscale vrijstellingen.

Voorzeker is ons voorstel van aard om de opbrengst van de belastingen te verminderen, maar men kan hier de vraag stellen of die tijdelijke minder-opbrengst van belastingen opweegt tegen de financiële voordelen, welke voor de Staat zouden voortvloeien uit een opslorping van de structurele werkloosheid.

Sociaal-economisch gezien is de voorgestelde fiscale vrijstelling verantwoord, waar de geïnvesteerde en van belasting vrijgestelde winsten weliswaar in het patrimonium van de eigenaar behouden blijven, maar anderzijds toch sociaal-dienstbaar en economisch-renderend worden gemaakt.

BESPREKING VAN DE ARTIKELLEN.

Eerste artikel.

Dit artikel behelst het principe van ons voorstel. De fiscale vrijstelling omvat de bedrijfsbelasting en de aanvullende personele belasting. Naar ons oordeel zou deze vrijstelling moeten uitgebreid worden tot de bijzondere belasting op de extra-winsten, voortvloeiende uit de herbewapening, welke door de regering is aangekondigd geworden.

De fiscale vrijstelling slaat op de bedrijfswinsten die, ofwel geïnvesteerd worden, ofwel dienen tot terugbetaling van ontleende kapitalen. In beide gevallen evenwel gaat het om investeringen die van dien aard zijn dat zij de arbeidsgelegenheden verhogen in die streken van het land, waar structurele werkloosheid heerst.

Niet alle investeringen genieten van de voorgestelde fiscale vrijstelling. Sommige investeringen bv. kunnen, onder louter economisch opzicht verantwoord zijn, waar zij een rationalisatie, een zeer doorgedreven mechanisatie betekenen. Dergelijke investeringen zullen echter dikwijls voor gevolg hebben een aantal werkkrachten uit te schakelen. Het spreekt vanzelf, dat dergelijke investeringen niet genieten van de beoogde fiscale vrijstelling.

Andere investeringen zullen weliswaar voor gevolg hebben, het aantal noodzakelijke werkkrachten te verhogen, maar zij zullen geschieden in streken, waar er in feite volledige tewerkstelling heerst. Ook deze investeringen genieten niet van de fiscale vrijstelling. Dergelijke investeringen druisen immers regelrecht in tegen de bedoelingen van ons voorstel, daar zij precies het onevenwicht vergroten dat wij willen bestrijden.

Daarom zijn de investeringen onderworpen aan twee voorwaarden: een voorwaarde betreffende de aard van de investeringen (deze moeten de werkgelegenheden vergroten) en een geografische voorwaarde: de investeringen moeten geschieden in streken waar structurele werkloosheid heerst.

De geografische voorwaarde slaat uitsluitend op de investeringen. Om duidelijk te zijn: de winsten, gerealiseerd in streken waar geen structurele werkloosheid heerst, worden vrijgesteld van belasting indien zij geïnvesteerd worden in ondernemingen die gelegen zijn of die zullen opgericht worden in streken waar wel structurele werkloosheid heerst.

manifestement fait montre d'un manque d'initiative et d'esprit d'entreprise. Nous estimons ces reproches pour le moins prématurés. Il est permis tout d'abord de demander à l'Etat la création des conditions nécessaires en vue d'encourager comme il convient les nouveaux investissements.

Notre proposition tend à promouvoir ces investissements nouveaux au moyen du stimulant que constituent les exemptions fiscales.

Sans doute, notre proposition est-elle de nature à réduire le produit des impôts, mais il est permis de se demander si cette régression temporaire du produit des impôts constitue un argument sérieux en regard des avantages financiers qui résulteraient pour l'Etat d'une résorption du chômage structurel.

Considérée des points de vue social et économique, l'exemption fiscale préconisée se justifie par le fait que, si les bénéfices investis et exonérés d'impôts seront sans doute conservés au sein du patrimoine du propriétaire, ils seront d'autre part utiles au point de vue social et rentables sous l'angle économique.

EXAMEN DES ARTICLES.

Article premier.

Cet article concerne le principe qui est à la base de notre proposition. L'exemption fiscale comprend l'impôt foncier ainsi que l'impôt complémentaire personnel. Il y aurait lieu, à notre avis d'étendre cette exonération à l'impôt spécial sur les bénéfices extraordinaires, résultant du réarmement, qui a été annoncé par le gouvernement.

L'exonération fiscale s'applique à des bénéfices professionnels qui sont, soit investis, soit destinés au remboursement des capitaux empruntés. Dans ces deux cas, il s'agit d'investissements qui sont de nature à augmenter les possibilités d'emploi dans les régions du pays où sévit un chômage structurel.

Tous les investissements ne bénéficient pas de l'exemption fiscale envisagée. Certains investissements, par exemple, peuvent se justifier du point de vue purement économique lorsqu'ils entraînent une rationalisation et une mécanisation très poussées. De semblables investissements auront cependant souvent pour conséquence d'éliminer une certaine quantité de main-d'œuvre. Il va sans dire que de tels investissements ne bénéficieraient pas de l'exonération fiscale envisagée.

Sans doute, d'autres investissements auront-ils pour conséquence d'augmenter la quantité de main-d'œuvre indispensable, mais ils se produiront dans des régions où règne pratiquement le plein emploi. De tels investissements également ne bénéficieraient pas de l'exonération fiscale. Ils sont, en effet, en opposition formelle avec les intentions qui sont à la base de notre proposition pour la raison qu'ils aggravent justement le déséquilibre que nous prétendons rectifier.

C'est le motif pour lequel les investissements sont soumis à deux conditions: une condition relative à la nature des investissements (ceux-ci doivent augmenter le nombre des emplois) ainsi qu'une condition géographique: les investissements doivent se faire dans les régions où sévit le chômage structurel.

La condition géographique a trait uniquement aux investissements. En d'autres termes, les bénéfices réalisés dans les régions où ne sévit aucun chômage structurel, sont exonérés d'impôts s'ils sont investis dans des entreprises situées ou à créer dans des régions où sévit le chômage structurel.

Twee gevallen kunnen zich voordoen : ofwel worden de winsten eerst gerealiseerd; hierop slaat letter a) van het eerste artikel; ofwel wordt een nieuwe onderneming opgericht met ontleende kapitalen. In dit geval slaat de vrijstelling van belasting op de winsten, welke zullen gerealiseerd worden door de nieuwe onderneming en in zover die winsten worden aangewend tot aflossing van de ontleende kapitalen.

Art. 2.

Bepaalt het begrip « structurele werkloosheid ».

Art. 3.

Voorziet dat de streken van het land, waar structurele werkloosheid heerst, zullen aangeduid worden bij Koninklijk besluit. Deze aanduiding behelst ook de omschrijving van de bedoelde streek. Wij willen de uitvoerende macht volledig vrijlaten in de afbakening van de bedoelde streken. De aanduiding van de bedoelde streken is beperkt in de tijd. Dit is redelijk. Het moet mogelijk zijn de toestand van de beschouwde streken periodisch te herzien, mede omwille van de verhoopde resultaten, verbonden aan ons voorstel, en anderzijds omwille van de fluctuaties in de economische conjunctuur.

Art. 4.

Sommige streken van ons land kennen op dit ogenblik geen structurele werkloosheid maar zijn niettemin in een nabije toekomst onder dit opzicht bedreigd. Hier denken wij vooral aan Limburg dat met zijn jonge aangroeiende bevolking weldra zal blootgesteld zijn aan structurele werkloosheid, zo niet tijdig wordt ingegrepen.

Artikel 4 geeft aan de uitvoerende macht de bevoegdheid om ook deze streken te betrekken in de voordelen van de wet.

Art. 5.

Bevestigt de voorwaarden waaraan de investeringen moeten voldoen. Wij hebben deze voorwaarden reeds toegelicht in ons commentaar op het eerste artikel.

Art. 6.

Bepaalt wat dient verstaan te worden onder « investeringen ».

Art. 7.

De investeringen zullen niet altijd op rechtstreekse wijze geschieden. Het is nodig ook de onrechtstreekse vorm in de fiscale vrijstelling te betrekken. Hoe soepeler de voorwaarden zijn, hoe meer resultaat van de wet mag verwacht worden.

Onder onrechtstreekse investering verstaan wij hier het feit dat een onderneming A, die de winst verwezenlijkt, fiscale vrijstelling bekomt indien zij hare winst gebruikt tot het onderschrijven van aandelen of participaties in een nieuwe onderneming B, die de investeringen in feite doet.

Om misbruiken tegen te gaan moet worden voorzien dat dergelijke onderschrijving van kapitaal nominatief blijft gedurende een zekere tijdspanne die hier op 5 jaren werd bepaald.

Art. 8.

Betreft het tweede geval bedoeld in ons commentaar op het eerste artikel, namelijk het geval van de investeringen die worden gefinancierd, geheel of gedeeltelijk, met ontleende kapitalen. Een voorbeeld zal de draagwijdte van dit artikel beter verduidelijken dan een lange commentaar. Nemen wij een nieuwe onderneming, die opgericht werd

Deux cas peuvent se présenter : ou bien les bénéfices sont d'abord réalisés : ceci tombe sous l'application du littéra a) de l'article premier, ou bien une entreprise nouvelle est créée au moyen de capitaux empruntés. Dans cette éventualité, l'exonération de l'impôt concerne les bénéfices qui seront réalisés par l'entreprise nouvelle et cela pour autant que ces bénéfices soient affectés au remboursement des capitaux empruntés.

Art. 2.

Définit la notion de « chômage structurel ».

Art. 3.

Prévoit que les régions du pays, où sévit le chômage structurel, seront désignées par arrêté royal. Cette désignation implique également la délimitation de la région envisagée. Nous désirons laisser une entière liberté au pouvoir exécutif lors de la délimitation des régions envisagées. La désignation de la région envisagée est limitée dans le temps. Cela est raisonnable. Il faut que la situation des régions envisagées soit revue périodiquement, d'une part, en raison des résultats escomptés à la suite de notre proposition et, d'autre part, en raison des fluctuations de la conjoncture économique.

Art. 4.

Certaines régions du pays ne connaissent pas en ce moment de chômage structurel mais elles sont néanmoins menacées dans un proche avenir. Ici nous songeons surtout au Limbourg qui, avec la population jeune et croissante qui est la sienne, sera bientôt exposée au chômage structurel, si des dispositions ne sont pas prises en temps opportun.

L'article 4 accorde à l'Exécutif le pouvoir d'étendre à ces régions le bénéfice de la loi.

Art. 5.

Confirme les conditions auxquelles devront satisfaire les investissements. Ces conditions ont déjà été mises en lumière dans notre commentaire relatif à l'article premier.

Art. 6.

Définit la notion « investissements ».

Art. 7.

Les investissements ne s'effectueront pas toujours de façon directe. Il est nécessaire d'admettre aussi la forme indirecte pour bénéficier de l'exonération fiscale. Plus les conditions seront souples, plus la loi sera efficace.

Par investissement indirect, nous entendons ici le fait que l'entreprise A, qui réalise les bénéfices, obtiendra l'exonération fiscale si ses bénéfices sont affectés à la souscription d'actions ou de participations dans l'entreprise nouvelle B, qui, en fait, procède à l'investissement.

Afin de contrecarrer les abus, il y aura lieu de prévoir qu'une telle souscription de capital restera nominative pendant un certain laps de temps, qui est fixé ici à 5 ans.

Art. 8.

Concerne le deuxième cas envisagé dans notre commentaire de l'article premier, à savoir le cas où les investissements sont financés, en tout ou en partie, au moyen de capitaux empruntés. Un exemple fera ressortir mieux qu'un long commentaire la portée de cet article. Prenons le cas d'une entreprise nouvelle créée au moyen d'un capital lui

met een eigen kapitaal van 1.000.000 frank en die 2.000.000 frank heeft ontleend om haar investeringen te financieren, die in totaal 2.500.000 frank belopen, ter uitzondering van de koopwaren en het rollend kapitaal. De fiscale winst van het eerste boekjaar beloopt 500.000 frank, de delgingen op de investeringen bedragen 125.000 frank en de terugbetaling van ontleend kapitaal bedraagt 400.000 frank. Wij veronderstellen dat deze terugbetaling bij voorrang geschiedt is bij middel van de delgingen. Er blijft dan nog $400.000 - 125.000 = 275.000$ frank die terugbetaald zijn bij middel van winsten van het boekjaar. Deze schijf van de winsten geniet vrijstelling. Er blijft belastbaar: $500.000 - 275.000 = 225.000$ frank.

Art. 9.

Vermits het hier gaat om vrijstellingen op gebied van belastingen hebben wij als algemene stelregel gekozen dat de procedure behoort tot de bevoegdheid van de Administratie van de Directe Belastingen.

Het is om die reden dat de aanvragen tot het bekomen van de fiscale vrijstellingen moeten gericht worden tot de Directeur van het gebied waartoe de woonplaats van de belanghebbende belastingplichtige behoort.

De aanvraag moet dus geschieden door de persoon of door de vennootschap die de winsten verwezenlijkt, welke in aanmerking komen voor vrijstelling van belastingen.

De aanvraag moet niet gericht worden tot de Directeur van het gebied waar de investeringen zullen geschieden, maar wel tot de Directeur van de woonplaats van de persoon of van de rechtspersoon, die de winsten heeft verwezenlijkt.

Wij zullen verder vaststellen dat het economisch aspect van de aanvraag onttrokken wordt aan de bevoegdheid van de administratie van de Directe Belastingen, bij wie de aanvraag werd ingediend. De tweede alinea voorziet dat de aanvraag behoorlijk moet gemotiveerd zijn. Hieronder wordt verstaan dat de belanghebbende hoeft aan te tonen dat de investeringen welke hij van plan is te verwezenlijken werkelijk beantwoorden aan de voorwaarden die door onderhavige wet zijn gesteld. Normaal zal belanghebbende dus een omstandige beschrijving moeten geven van de investeringen welke hij op het oog heeft, en zal hij moeten aantonen dat deze investeringen van dien aard zijn dat zij de structurele werkloosheid bestrijden.

Art. 10.

Om nogmaals te bevestigen, dat de procedure volledig dezelfde is als deze voorzien in de wetgeving op de inkomstenbelastingen wordt in dit artikel bevestigd dat de aanvragen het karakter hebben van bezwaarschriften.

Een bezwaarschrift wordt slechts geldig ingediend nadat de taxatie van de winsten geschiedt is. Het was noodzakelijk van deze regel af te wijken wat betreft de aanvragen tot vrijstelling van belastingen bedoeld in artikel 9. Inderdaad, opdat de investeringen vrij spoedig zouden kunnen geschieden is het voor de betrokken belastingplichtige van belang dat hij zijn aanvraag zo spoedig mogelijk zou kunnen doen nadat het bedrag van zijn belastbare winsten voor hem bekend is. Om die reden werd in de tweede alinea voorzien dat de aanvragen in kwestie mogen ingediend worden vóór dat de taxatie is geschied en dat zij desniettemin het karakter van bezwaarschrift behouden, zelfs indien de taxatie gebeurt nadat de aanvraag tot het bekomen van de fiscale vrijstelling is ingediend.

In de laatste alinea wordt voor al het overige bevestigd dat de aanvragen gelijk gesteld zijn met bezwaarschriften in de zin van de wetgeving op de inkomstenbelastingen.

appartenant de l'ordre de 1.000.000 de francs et qui avait emprunté 2.000.000 de francs en vue de financer ses investissements se montant au total à 2.500.000 francs, les marchandises ainsi que le matériel roulant exclus. Le bénéfice fiscal afférent au premier exercice comptable atteint 500.000 francs, les amortissements des investissements atteignent 125.000 francs et le remboursement du capital emprunté se monte à 400.000 francs. Supposons que ce remboursement se soit effectué par priorité au moyen d'amortissements. Il reste encore en ce moment $400.000 - 125.000 = 275.000$ francs, qui sont remboursés au moyen des bénéfices de l'exercice comptable. Cette tranche de bénéfices jouit de l'exonération. Restent imposables: $500.000 \text{ francs} - 275.000 \text{ francs} = 225.000 \text{ francs}$.

Art. 9.

Puisqu'il s'agit ici d'exonération en matière d'impôts nous avons admis comme principe que la procédure serait du ressort de l'Administration des Contributions Directes.

C'est le motif pour lequel les demandes en vue d'obtenir les exemptions fiscales doivent être adressées au Directeur de la région à laquelle appartient le domicile du contribuable intéressé.

La demande doit donc être faite par la personne ou par la société qui réalise les bénéfices, qui entrent en ligne de compte pour l'exonération de l'impôt.

La demande ne doit pas être adressée au directeur de la région où s'effectueraient les investissements, mais bien au directeur dans le ressort duquel est situé le domicile de la personne physique ou morale qui a réalisé les bénéfices.

Nous constaterons plus loin que l'aspect économique de la demande est soustrait à la compétence de l'administration des Contributions Directes auprès de laquelle est introduit la demande. Le deuxième alinéa prévoit que la demande devra être dûment motivée. Il y a lieu de comprendre par là que l'intéressé devra signaler si les investissements qu'il se propose d'effectuer répondent aux conditions que pose la présente loi. Normalement, l'intéressé devra par conséquent fournir un relevé détaillé des investissements qu'il envisage et il lui appartiendra de faire la preuve que ces investissements sont de nature à résorber le chômage structurel.

Art. 10.

Dans le but d'affirmer une nouvelle fois que cette procédure est entièrement identique à celle prévue par le législateur en matière d'impôts sur les revenus, cet article déclare que les demandes ont le caractère de réclamations.

Une réclamation ne peut être valablement introduite que si la taxation des bénéfices a déjà été effectuée. Une dérogation à cette règle s'avérerait indispensable en ce qui concerne les demandes d'exonération d'impôt, prévues à l'article 9. Il importe en effet pour que les investissements puissent s'effectuer assez rapidement que le contribuable puisse faire sa demande aussitôt que possible après qu'il ait eu connaissance du montant de ses bénéfices imposables. C'est pourquoi le deuxième alinéa prévoit que lesdites demandes pourront être introduites avant que la taxation ait été effectuée et qu'elles garderont néanmoins le caractère de réclamations, même si la taxation s'effectue après l'introduction de la demande en vue d'obtenir l'exonération fiscale.

Le dernier alinéa confirme pour tout le reste, que les demandes seront assimilées aux réclamations dans le sens de la législation relative aux impôts sur les revenus.

Art. 11.

Voorziet dat de Directeur van de Directe Belastingen, die de aanvraag ontvangt, deze voor advies overmaakt aan een bijzonder Comité voor Advies waarover in volgende artikelen nadere inlichtingen worden verstrekt.

Er dient hier alleen opgemerkt te worden, dat het bevoegde comité voor advies datgene is van de provincie waar de investeringen zullen geschieden op dewelke de vraag tot het bekomen van fiscale vrijstelling betrekking heeft.

Het is dus duidelijk, dat het provinciaal comité voor advies niet noodzakelijk datgene is van dezelfde provincie waar de Directeur van de Directe Belastingen gevestigd is, die de aanvraag ontvangen heeft.

Art. 12.

In iedere provincie, waar structurele werkloosheid heerst, wordt een Comité voor Advies opgericht.

Wij hebben er de voorkeur aan gegeven dat het onderzoek van de aanvragen onder economisch opzicht zou worden gedecentraliseerd. Deze formule biedt het voordeel dat, waar de structurele werkloosheid een regionaal karakter heeft, ook de personen en instanties welke onmiddellijk bij de opslorping van die structurele werkloosheid belang hebben, kunnen meehelpen aan de bestrijding van die werkloosheid. Wij menen overigens, dat zij ter plaatse beter kunnen oordelen over de gepastheid van de geplande investeringen dan gelijk welk organisme dat deze vragen van uit een centraal standpunt zou bekijken.

Uit de verdere artikelen zal blijken dat wij de bekommerning hebben gehad een duidelijke scheidingslijn te trekken tussen het beoordelen van de aanvraag onder economisch opzicht enerzijds en onder fiscaal opzicht anderzijds.

De Directeur van de Directe Belastingen is dus onbevoegd om te oordelen over de gepastheid van de voorgestelde investeringen. Alleen het Comité voor Advies van de provincie waar de investeringen geschieden is bevoegd over de gepastheid van deze investeringen te oordelen. Het Comité voor Advies van zijn kant hoeft zich te beperken tot een uitspraak over het economisch uitzicht van de geplande investeringen. Verder reikt zijn bevoegdheid niet. De Directeur van de Directe Belastingen blijft dus het centrale punt waarrond de gehele procedure zich beweegt. Ook blijft het Beheer van de Directe Belastingen bevoegd om de fiscale kant van het dossier te behandelen en te beslechten.

Art. 9.

Dit artikel geeft de samenstelling van de provinciale comité's. Men zal bemerken dat wij in deze comité's vertegenwoordigers hebben voorzien van de meest representatieve werkgeversorganisaties en van de meest representatieve werknemersorganisaties. Wat de eersten betreft is voorzien dat minstens één vertegenwoordiger moet behoren tot de kleinnijverheid of het ambachtswesen. Wij zijn de overtuiging toegedaan dat niet zo zeer de oprichting van grote nieuwe ondernemingen het vraagstuk van de structurele werkloosheid integraal zal oplossen, maar dat ook een belangrijke taak is weggelegd aan de kleine en minder grote ondernemingen. Verder voorziet dit artikel de vertegenwoordiging van de betrokken departementen.

Art. 14

Regelt de aanstelling van de leden van de provinciale comité's voor advies.

Art. 11.

Cet article prévoit que le Directeur des Contributions directes qui reçoit la demande, la transmettra pour avis à un Comité Consultatif spécial au sujet duquel des précisions sont données aux articles suivants.

Notons simplement que le comité consultatif compétent est celui de la province où s'effectueront les investissements auxquels se rapporte la demande en vue de l'obtention de l'exonération fiscale.

Il est, par conséquent, évident que le comité consultatif provincial ne sera pas nécessairement celui de la même province que celle où est établi le Directeur des Contributions directes qui a reçu la demande.

Art. 12.

Il est créé un Comité consultatif dans chaque province où sévit le chômage structurel.

Nous avons préféré que l'examen des demandes au point de vue économique soit décentralisé. Cette formule offre l'avantage que, là où le chômage structurel a un caractère régional, les personnes et les instances qui ont un intérêt direct à la résorption de ce chômage structurel, peuvent contribuer à la lutte contre celui-ci. Nous croyons par ailleurs qu'étant sur les lieux, ils sont mieux à même de juger de l'opportunité des investissements envisagés que n'importe quel organisme qui considérerait ces demandes d'un point de vue central.

Il apparaîtra à la lecture des articles suivants que nous nous sommes préoccupé de faire une nette distinction entre l'appréciation de la demande du point de vue économique d'une part et celle considérée du point de vue fiscal, d'autre part.

Le Directeur des Contributions directes est par conséquent incompétent pour juger de l'opportunité des investissements envisagés. Seul le Comité Consultatif de la province où s'effectuent les investissements est compétent pour juger de l'opportunité de ceux-ci. De son côté, le Comité Consultatif doit se limiter à une appréciation sous l'angle économique des investissements envisagés. Sa compétence ne s'étend pas davantage. Le Directeur des Contributions directes reste donc le pivot autour duquel gravite toute la procédure. L'administration des Contributions directes reste également compétente pour liquider le dossier du point de vue fiscal.

Art. 13.

Cet article donne la composition des comités provinciaux.

On remarquera que nous avons prévu au sein de ces comités des délégués des organisations les plus représentatives des employeurs ainsi que des organisations les plus représentatives des travailleurs. Il est prévu, quant aux premiers, qu'un délégué au moins doit appartenir à la petite industrie ou à l'artisanat. Nous sommes persuadés que ce n'est pas tellement la création de grandes entreprises nouvelles qui serait de nature à résoudre entièrement le problème du chômage structurel mais qu'une tâche importante échoit aux petites et moyennes entreprises. Cet article prévoit, en outre, que les départements intéressés seront représentés.

Art. 14.

Règle la désignation des membres des Comités consultatifs provinciaux.

Art. 15.

Het is duidelijk dat sommige aanvragen een tamelijk omslachtig onderzoek zullen vergen. Het lijkt dan ook minder aangewezen dat een comité, bestaande uit tien personen, met dit omvangrijk onderzoek zou worden gelast.

Om die reden hebben wij voorzien dat het provinciaal comité voor advies aan zijn secretariaat opdracht kan geven een voorafgaandelijk onderzoek in te stellen en hierover verslag uit te brengen.

Art. 16.

Het is van groot belang dat het onderzoek van de aanvragen geen aanleiding zou geven tot administratieve sleur en slenter, want zulks zou van aard zijn om het nut van deze wetgeving aanzienlijk te verminderen. Daarom werd voorzien dat de comité's voor advies uitspraak moeten doen binnen de dertig dagen.

Art. 17.

Om geen tijd te verliezen werd bepaald dat het comité voor advies rechtstreeks aan de aanvrager kennis geeft van zijn uitspraak. Vermits anderzijds de Directeur van de Directe Belastingen meester blijft over het dossier wat de procedure betreft, zo is voorzien dat het comité voor advies een afschrift van zijn uitspraak overmaakt aan bedoelde Directeur van de Directe Belastingen.

Art. 18.

Dit artikel regelt het beroep tegen uitspraken van het comité voor advies. In de tweede alinea van dit artikel wordt nogmaals bevestigd dat ook het beroep moet worden ingesteld bij dezelfde Directeur van de Directe Belastingen die de aanvraag heeft ontvangen. Deze bepaling is ingegeven altijd door dezelfde bekommernis dat deze ambtenaar het centrale punt van de gehele procedure moet blijven.

Art. 19.

Voorzichtigheidshalve werd voorzien dat ook de vertegenwoordiger van Financiën beroep kan instellen. Hier wordt dus een rem geplaatst op een al te brede toepassing van de wetgeving. Wanneer het Departement van Financiën meent dat de fiscale vrijstelling in een bepaald geval onvoldoende verantwoord is dan kan zijn vertegenwoordiger in beroep gaan en komt het geval voor het Comité van Beroep dat de eenheid van interpretatie verzekert.

Art. 20.

Dit artikel regelt de overdracht van het dossier in geval beroep werd ingesteld.

Art. 21.

Dit artikel voorziet de oprichting van een centraal comité voor beroep waarvan de bevoegdheid in tweede en laatste instantie dezelfde is als deze van de provinciale comité's voor advies in eerste instantie.

Art. 22.

Dit artikel voorziet het toekennen van zitpenningen aan de leden van de comité's voor advies en aan de leden van het comité van beroep die niet behoren tot de administratie.

Art. 23.

Dit voorziet dat het secretariaat van de comité's zal worden waargenomen door ambtenaren van het departement van Economische Zaken.

Art. 15.

Il est évident que certaines demandes exigeront une enquête assez approfondie. Il serait par conséquent peu indiqué de confier une enquête d'une telle ampleur à un comité composé de dix personnes.

C'est pourquoi nous avons prévu que le Comité provincial consultatif pourrait charger son secrétariat d'instituer une enquête préalable et d'établir un rapport à ce sujet.

Art. 16.

Il est hautement important que l'enquête relative aux demandes ne donne pas lieu à des lenteurs administratives parce que cela serait de nature à réduire sensiblement l'utilité de la présente législation. C'est le motif pour lequel il a été prévu que les Comités consultatifs auraient à statuer dans les trente jours.

Art. 17.

Dans le but d'éviter une perte de temps il est stipulé que le Comité consultatif portera directement sa décision à la connaissance de l'auteur de la demande. Puisque le Directeur des Contributions directes reste le pivot de la procédure à suivre pour le dossier, il a été prévu que le Comité consultatif transmettrait une copie de sa décision audit Directeur des Contributions directes.

Art. 18.

Cet article régleme la question d'appel contre les décisions du Comité consultatif. Le deuxième alinéa de cet article réaffirme que l'appel doit être interjeté auprès du même Directeur des Contributions directes qui a reçu la demande. Cette disposition est inspirée par le désir de voir ce fonctionnaire rester le pivot autour duquel gravite toute la procédure.

Art. 19.

Par mesure de précaution, il est prévu que le représentant du département des Finances pourra, lui aussi, interjeter appel. Par ce moyen on freine une application trop large de la législation. Lorsque le département des Finances estime que l'exonération fiscale ne se justifie pas suffisamment le représentant a la faculté d'interjeter appel et le cas est alors soumis au Comité d'Appel qui assure l'unité d'interprétation.

Art. 20.

Cet article règle le transfert du dossier au cas où il a été interjeté appel.

Art. 21.

Cet article prévoit la création d'un Comité central d'appel dont la compétence est la même en deuxième et dernière instance que celle des Comités provinciaux en première instance.

Art. 22.

Cet article prévoit l'octroi de jetons de présence aux membres des Comités consultatifs ainsi qu'aux membres du Comité d'appel n'appartenant pas à l'administration.

Art. 23.

Cet article prévoit que le secrétariat du Comité sera assuré par des fonctionnaires du département des Affaires économiques.

Ook deze maatregel moet er toe bijdragen de eenheid in de uitvoering en in de interpretatie van de wet in economisch opzicht te waarborgen onder de bevoegdheid van de Minister van Economische Zaken.

Art. 24.

Dit artikel bevestigt het principe dat wij reeds meermaals hebben aangestipt, namelijk dat het beheer van de rechtstreekse belastingen de toepassing van deze wet verzekert, behoudens de eigen bevoegdheden van de provinciale comités voor advies en van het centraal comité van beroep.

Dit artikel betekent dus ook, wanneer men het in verband brengt met de bepalingen van artikel 10, dat de uiteindelijke beslissing wordt getroffen door de Directeur van de Directe Belastingen, die de aanvraag ontvangen heeft.

Deze uiteindelijke beslissing wordt getroffen in dezelfde omstandigheden als de beslissing, welke getroffen wordt op een gewoon bezwaarschrift tegen een taxatie op de inkomstenbelastingen. Bij de formulering van zijne beslissing verwijst de Directeur naar het advies dat werd uitgebracht door het provinciale comité of door het Comité van Beroep, advies dat voor de Directeur een vaststaand gegeven vormt, dat hij niet wijzigen kan. Tegen dergelijke beslissing van de Directeur van de Directe Belastingen kan beroep aangetekend worden voor het Hof van Beroep, op de gewone wijze voorzien in zake inkomstenbelastingen.

Dit beroep kan echter niet slaan op het economisch aspect van de beslissing, vermits daarover alleen het Comité van Advies in eerste instantie en het Comité van Beroep in laatste instantie heeft te oordelen.

Art. 25.

Opdat ons voorstel op vlugge wijze investeringen voor gevolg zou hebben die van aard zijn om de structurele werkloosheid te bestrijden was het noodzakelijk zekere termijnen te voorzien opdat de investeringen niet op de lange baan zouden geschoven worden. Daarom voorziet dit artikel dat een aanvang moet gemaakt worden met de investeringen binnen een termijn van 18 maanden na de afsluiting van het boekjaar waarin de beschouwde winsten werden verwezenlijkt, terwijl anderzijds deze investeringen moeten beëindigd zijn uiterlijk 24 maanden na de afsluiting van hetzelfde boekjaar, behoudens uitzonderlijke gevallen. Deze eis komt ons redelijk voor. Wanneer wij aannemen dat drie à zes maanden na het afsluiten van een bepaald boekjaar het juiste bedrag van de fiscale winsten door de belastingplichtige gekend is, dan moet het hem mogelijk zijn een beslissing te treffen betreffende de bestemming van die winsten rond hetzelfde tijdstip. Er blijft hem dan nog een vol jaar om de voorgenomen investeringen aan te vangen, terwijl anderzijds de beëindiging van de voorgenomen investeringen moet geschieden binnen de twee jaar na de afsluiting van het boekjaar.

Deze bepaling heeft dus ook voor gevolg dat bijvoorbeeld de winsten van boekjaren afgesloten op 31 December 1950 reeds in aanmerking kunnen komen om van de voordelen van deze wet te genieten, bijaldien de investering een aanvang heeft genomen vóór 1 Juli 1952.

Zoals men kan vaststellen zal ons voorstel, indien het kracht van wet krijgt, onmiddellijke resultaten kunnen opleveren.

Art. 26.

Dit artikel voorziet verlengingen van de termijnen vastgelegd in artikel 25, in die gevallen waar er een zekere

Cette mesure contribuera également à assurer, du point de vue économique, l'unité d'exécution et d'interprétation sous l'autorité du Ministre des Affaires économiques.

Art. 24.

Cet article contient la confirmation du principe que nous avons déjà signalé à plusieurs reprises, notamment que l'Administration des Contributions directes veille à l'application de la présente loi sauf pour les objets de la compétence des Comités consultatifs provinciaux et du Comité provincial d'appel.

Cet article, confronté avec les dispositions de l'article 10, fait ressortir que le Directeur des Contributions directes qui a reçu la demande statue en dernier ressort.

Cette décision définitive est prise dans les mêmes conditions que la décision prise sur une réclamation ordinaire contre une taxation en matière d'impôts sur les revenus. En formulant sa décision, le Directeur se réfère à l'avis exprimé par le Comité provincial ou par le Comité d'Appel, cet avis constituant pour le Directeur un élément établi qu'il n'est pas en son pouvoir de modifier. Cette décision du Directeur des Contributions directes est susceptible d'appel devant la Cour d'Appel, de la manière ordinaire prévue en matière d'impôts sur les revenus.

Toutefois, cet appel ne peut porter sur l'aspect économique de la décision, le Comité consultatif étant seul qualifié à en juger en première instance, et le Comité d'Appel, en dernière instance.

Art. 25.

Afin que notre proposition puisse amener des investissements qui soient de nature à résorber le chômage structurel, il s'est avéré nécessaire de prévoir certains délais afin que les investissements ne soient pas remis aux calendes grecques. C'est pourquoi cet article prévoit que les investissements s'effectueront dans un délai de 18 mois suivant la clôture de l'exercice comptable au cours duquel lesdits bénéfices furent réalisés, tandis que ces investissements devront, d'autre part, sauf en des cas exceptionnels, être terminés au plus tard 24 mois après la clôture du même exercice. Cette clause nous paraît raisonnable. Si nous admettons que, dans un délai de trois à six mois suivant la clôture d'un exercice comptable déterminé, le montant des bénéfices fiscaux est connu du contribuable, celui-ci doit pouvoir prendre une décision vers la même date en ce qui concerne l'affectation de ces bénéfices. Il dispose encore d'une année pour commencer les investissements envisagés, tandis qu'il doit, d'autre part, être mis fin aux investissements envisagés dans les deux années qui suivent la clôture de l'exercice comptable.

Cette disposition aura donc également pour conséquence que, par exemple, les bénéfices afférents aux exercices comptables clôturés au 31 décembre 1950 pourront entrer en ligne de compte pour bénéficier de cette loi, pour autant que les investissements aient été entamés avant le 1er juillet 1952.

Ainsi qu'on peut le constater, notre proposition pourra, si elle obtient force de loi, produire des effets immédiats.

Art. 26.

Cet article prévoit une prolongation des délais fixés à l'article 25 dans les cas où un certain retard serait

vertraging is vast te stellen in de afhandeling van de aanvraag tot het bekomen van de fiscale vrijstelling.

Volledigheidshalve stippen wij hier bij aan dat de betrokken belastingplichtige niet hoeft te wachten op het antwoord op zijn vraag om met de investeringen een aanvang te maken. Wanneer hij echter deze investeringen aanvangt vooraleer een beslissing te hebben bekomen dan doet hij dit op eigen risico.

Het is redelijk dat de belastingplichtige wenst eerst de beslissing te kennen vooraleer de investeringen te doen, daar in vele gevallen de verwezenlijking van deze investeringen precies zal afhangen van het al of niet toestaan van de fiscale vrijstelling.

Art. 27.

Dit artikel bevestigt nogmaals de bevoegdheid van het Beheer van de Directe Belastingen, inzonderheid wat betreft het nagaan van de werkelijkheid van de investeringen.

Immers, in de meeste gevallen zal eerst een gunstig advies worden uitgebracht en zullen pas nadien de investeringen geschieden.

Eénmaal een advies uitgebracht is de taak voor de Comité's voor Advies en ook van het Centraal Comité van Beroep ten einde. Het is nog alleen het Beheer van de Directe Belastingen dat met de gewone middelen welke te zijner beschikking staan, hoeft na te gaan of de investeringen in werkelijkheid geschieden en wel binnen de termijnen welke daarvoor voorzien zijn.

Art. 28.

Het komt ons overbodig voor in ons voorstel strafbepalingen op te nemen wat aangaat de eventuele misbruiken welke zouden vastgesteld worden.

Deze gebeurlijke misbruiken worden beschouwd als belastingontduiking en worden dienovereenkomstig behandeld.

Hier kan men dan onderscheiden tussen ene onvrijwillige belastingontduiking en ene opzettelijke belastingontduiking. Onvrijwillige belastingontduiking zou bv. het geval zijn waarin iemand te goedertrouw de fiscale vrijstelling heeft aangevraagd en bekomen maar later in de onmogelijkheid is de voorgenomen investeringen te doen. Alsdan zal het Beheer van Belastingen vaststellen dat de taxatie op een te laag bedrag is geschied en zal zij overgaan tot het vestigen van een belastingssupplement.

Indien het gaat om opzettelijke belastingontduiking dan zijn te dien aanzien de belastingverhogingen toepasselijk alsmede de strafrechtelijke sancties welke voorzien zijn in de wetgeving op de inkomstenbelastingen.

Art. 29.

Voorziet dat de fiscale vrijstelling kan ingeroepen worden voor de fiscale dienstjaren 1951 tot en met 1955. Ons voorstel heeft dus slechts een beperkte draagwijdte. Het komt ons voor dat na een periode van vijf jaren de wetgever in de gelegenheid moet zijn de resultaten van de wet na te gaan en dat hij zelf moet kunnen oordelen of er reden toe bestaat de geldigheidsduur van de wet te verlengen.

constaté dans la liquidation de la demande en vue d'obtenir l'exonération fiscale.

Soucieux de donner un aperçu complet des mesures, nous soulignons que le contribuable ne doit pas attendre qu'il soit répondu à sa demande pour commencer les investissements. Toutefois, lorsqu'il commence ces investissements avant d'avoir obtenu une décision, il le fait à ses risques et périls.

Il est logique que le contribuable désire d'abord connaître la décision avant de procéder à des investissements, étant donné que fréquemment la réalisation de ces investissements dépendra précisément du fait que l'exemption fiscale est ou n'est pas accordée.

Art. 27.

Cet article confirme, une nouvelle fois, la compétence de l'Administration des Contributions directes, en particulier en ce qui concerne la recherche de la réalité des investissements.

En effet, dans la plupart des cas, il faudra d'abord donner un avis favorable et ce n'est qu'ensuite que les investissements s'effectueront.

Une fois l'avis émis, la tâche des Comité's consultatifs est terminée, tout comme celle du Comité central d'Appel. Il ne reste plus à l'Administration des Contributions directes qu'à rechercher, à l'aide des moyens ordinaires dont elle dispose, si les investissements ont effectivement eu lieu et s'ils l'ont été dans le délai prévu à cet effet.

Art. 28.

Il nous paraît superflu de reprendre dans notre proposition de loi des dispositions pénales relatives aux abus éventuels que l'on pourrait constater.

Ces abus éventuels sont considérés comme des cas de fraude fiscale et sont à traiter comme tels.

C'est ici que l'on peut distinguer entre un cas de fraude fiscale involontaire et une fraude fiscale volontaire. Par exemple, il y aurait fraude fiscale involontaire si quelqu'un, ayant sollicité l'exemption fiscale et l'ayant obtenue, se trouvait ultérieurement dans l'impossibilité d'effectuer les investissements qu'il se proposait. Dans ces conditions, l'Administration des Contributions constatera que la taxation a été effectuée sur un montant insuffisant et elle procédera à la fixation d'un supplément d'imposition.

S'il s'agit d'une fraude fiscale volontaire, les majorations fiscales seront applicables à ce cas, ainsi que les sanctions pénales prévues dans la législation relative aux impôts sur les revenus.

Art. 29.

Cet article prévoit que l'exemption fiscale peut être invoquée pour les exercices fiscaux 1951 à 1955 inclus. Notre proposition n'a donc qu'une portée limitée. A notre avis, le législateur doit être à même, après une période de cinq années, de se rendre compte des résultats de la loi et il doit pouvoir juger par lui-même s'il y a lieu d'en proroger la validité.

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

Vrijstelling van de bedrijfsbelasting en van de aanvullende personele belasting wordt verleend aan de bedrijfswinsten welke, binnen de bij deze wet bepaalde voorwaarden, worden aangewend tot :

a) investeringen die van aard zijn de arbeidsgelegenheden te verhogen in die streken van het land waar structurele werkloosheid heerst;

b) terugbetaling van ontleende kapitalen die gediend hebben tot financiering van investeringen zoals deze bedoeld onder letter a).

Art. 2.

Onder structurele werkloosheid in de zin van het eerste artikel wordt begrepen de nagenoeg bestendige wanverhouding die bestaat tussen de werkgelegenheden enerzijds en de aanwezige arbeidskrachten anderzijds.

Er is wanverhouding in de zin van het voorgaande lid wanneer, in de bedoelde streek, het daggemiddelde van de gecontroleerde werklozen méér dan één tiende beloopt van het aantal tewerkgestelde loon- en weddetrekkenden.

Art. 3.

De streken van het land, waar structurele werkloosheid heerst, worden bij Koninklijk besluit aangeduid.

Deze aanduiding geldt slechts voor een termijn van drie jaren. Zij kan telkens op dezelfde wijze worden vernieuwd voor een zelfde tijdspanne.

Art. 4.

Zo uit demographische gegevens blijkt dat, in bepaalde streken, in een nabije toekomst structurele werkloosheid dreigt te zullen ontstaan, dan kunnen deze streken, voor de toepassing van onderhavige wet, worden gelijkgesteld met streken waar structurele werkloosheid heerst.

Art. 5.

De fiscale vrijstellingen, bedoeld in het eerste artikel, worden uitsluitend voorbehouden aan investeringen die :

a) geschieden in streken van het land waar structurele werkloosheid heerst;

b) van aard zijn om de structurele werkloosheid te bestrijden.

Art. 6.

Onder investeringen in de zin van het eerste artikel worden verstaan : de aankoop, oprichting, uitbreiding, verandering en inrichting van onroerende goederen met industrieel of ambachtelijk karakter, de aankoop en de installatie van bedrijfsoutillering en alle andere gelijkaardige uitgaven, met uitzondering van de aankopen van grondstoffen, verbruiksgoederen, koopwaren en dergelijke.

De Koning zal, zo nodig, de draagwijdte van dit artikel nader bepalen.

Art. 7.

§ 1. — De fiscale vrijstelling bedoeld in het eerste artikel, littera a), slaat zowel op investeringen gedaan in het eigen bedrijf van de belastingplichtige die van het voordeel geniet, als op investeringen gedaan door de onderschrij-

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

Il est accordé exonération de la taxe professionnelle et de l'impôt complémentaire personnel aux bénéfices professionnels affectés, dans les conditions déterminées par la présente loi :

a) à des investissements susceptibles d'augmenter les possibilités d'emploi dans les régions du pays atteintes de chômage structurel;

b) au remboursement de capitaux empruntés ayant été affectés au financement d'investissements analogues à ceux visés au littera a).

Art. 2.

Par chômage structurel, au sens de l'article premier, il faut entendre le déséquilibre quasi permanent existant entre les possibilités d'emploi, d'une part, et la main-d'œuvre disponible, d'autre part.

Il y a déséquilibre au sens de l'alinéa précédent lorsque, dans la région visée, la moyenne journalière des chômeurs contrôlés s'élève à plus d'un dixième du nombre des salariés et des appointés mis au travail.

Art. 3.

Les régions du pays atteintes de chômage structurel seront déterminées par arrêté royal.

Cette détermination ne sera valable que pour une période de trois ans. Elle pourra être renouvelée chaque fois, de la même façon, pour une période identique.

Art. 4.

Lorsque les données démographiques font apparaître que, dans certaines régions, le chômage structurel menace de se manifester dans un proche avenir, ces régions pourront être assimilées, pour l'application de la présente loi, à des régions atteintes de chômage structurel.

Art. 5.

Les exonérations fiscales visées à l'article premier seront réservées exclusivement aux investissements :

a) effectués dans les régions du pays atteintes de chômage structurel;

b) susceptibles de combattre le chômage structurel.

Art. 6.

Par investissements, au sens de l'article premier, il faut entendre : l'achat, la constitution, l'extension, la transformation et l'aménagement de biens immeubles de caractère industriel ou artisanal, l'achat et l'installation d'outillage professionnel et toutes dépenses analogues, à l'exception de l'achat de matières premières, biens de consommation, marchandises, etc.

Le Roi précisera, s'il échet, la portée du présent article.

Art. 7.

§ 1. — L'exonération fiscale visée au littera a) de l'article premier s'appliquera aussi bien aux investissements effectués dans l'entreprise propre du contribuable qui bénéficie de cet avantage, qu'aux investissements opérés par la

ving van aandelen of de deelneming in nieuwe ondernemingen.

In dit laatste geval moeten de onderschreven aandelen of delen nominatief zijn en blijven gedurende een periode van ten minste vijf jaar. Zij zijn gedurende dezelfde tijdspanne niet vatbaar voor overdracht, op straffe van verval van het fiscale voordeel dat bekomen werd en met verhoging van de interesten en geldboeten voorzien in geval van belastingontduiking.

§ 2. — De fiscale vrijstelling bedoeld in het eerste artikel, alinea b), is uitsluitend van toepassing op de belastingplichtige die investeringen in zijn eigen bedrijf heeft verricht.

Art. 8.

De fiscale vrijstelling, bedoeld bij littera b) van het eerste artikel, blijft beperkt tot het bedrag van de terugbetalingen van ontleende kapitalen dat voorafgaandelijk verminderd werd van de onder fiscaal opzicht toegelaten afschrijvingen op de activa die aangeschaft werden bij middel van de ontleende kapitalen in kwestie.

Art. 9.

De aanvragen tot het bekomen van de fiscale vrijstelling, bedoeld in het eerste artikel, worden, op straffe van nietigheid, gericht tot de Directeur van de Directe Belastingen van het gebied waartoe de woonplaats van de belanghebbende belastingplichtige behoort.

De aanvraag moet behoorlijk gemotiveerd zijn.

Art. 10.

De aanvragen, bedoeld in voorgaand artikel, hebben het karakter van een bezwaarschrift in de zin van de wetgeving op de inkomstenbelastingen.

De aanvragen in kwestie mogen evenwel worden ingediend vooraleer de taxatie is geschied van de winsten waarvoor de fiscale vrijstelling wordt gevraagd.

Voor het overige gelden voor deze aanvragen dezelfde regelen als deze gelden voor de bezwaarschriften waarvan sprake in het eerste lid.

Art. 11.

De Directeur van de Directe Belastingen, die de aanvraag ontvangt, maakt deze binnen de 5 dagen over aan het Comité voor Advies van de provincie waar de investeringen geschieden.

Art. 12.

In iedere provincie, waar structurele werkloosheid heerst, wordt een Comité voor Advies opgericht dat bevoegd is om de aanvraag te beoordelen wat betreft de vervulling van de voorwaarden gesteld bij artikel 5.

Art. 13.

Ieder provinciaal Comité voor Advies is samengesteld uit :

één vertegenwoordiger aangeduid door de bestendige deputatie van de provincieraad, die de vergaderingen voorziet;
drie vertegenwoordigers van de meest representatieve arbeidersorganisaties;

drie vertegenwoordigers van de meest representatieve werkgeversorganisaties, waaronder minstens één vertegenwoordiger van de kleinnijverheid en het ambachtswezen,
een vertegenwoordiger van de Minister van Arbeid,
een vertegenwoordiger van de Minister van Economische Zaken,

een vertegenwoordiger van de Minister van Financiën.

souscription d'actions ou par la participation dans des entreprises nouvelles.

Dans ce dernier cas, les actions ou les parts souscrites devront être et demeurer nominatives pendant une période de cinq ans au moins. Pendant la même période, elles ne seront pas transmissibles, sous peine de déchéance du privilège fiscal obtenu, et de majoration des intérêts et amendes prévus en cas de fraude fiscale.

§ 2. — L'exonération fiscale visée à l'article premier sera exclusivement applicable au contribuable ayant effectué des investissements dans sa propre entreprise.

Art. 8.

L'exonération fiscale, visée au littera b) de l'article premier, sera limitée au montant des remboursements de capitaux empruntés, sous déduction au préalable des amortissements que la législation fiscale autorise sur l'actif obtenu au moyen des capitaux empruntés dont il s'agit.

Art. 9.

Sous peine de nullité, les demandes en vue d'obtenir l'exonération fiscale, visée à l'article premier, devront être adressées au Directeur des Contributions directes du ressort du domicile du contribuable intéressé.

La demande devra être dûment motivée.

Art. 10.

Les demandes, visées à l'article précédent, auront le caractère d'une réclamation dans le sens de la législation relative à l'impôt sur les revenus.

Les dites demandes pourront, toutefois, être introduites avant la taxation des bénéfices pour lesquels l'exonération fiscale est sollicitée.

Par ailleurs, ces demandes seront soumises aux mêmes règles que les réclamations mentionnées au premier alinéa.

Art. 11.

Le Directeur des Contributions directes, qui reçoit la demande, la transmettra, dans les 5 jours, au Comité Consultatif de la province où se font les investissements.

Art. 12.

Dans chaque province atteinte de chômage structurel il sera constitué un Comité consultatif qui connaîtra de la demande relative à l'accomplissement des conditions établies par l'article 5.

Art. 13.

Chaque Comité consultatif provincial sera composé de :

un représentant désigné par la députation permanente du conseil provincial et présidant les réunions;
trois représentants des organisations les plus représentatives des travailleurs;

trois représentants des organisations les plus représentatives des employeurs, parmi lesquels au moins un représentant de la petite industrie et de l'artisanat;

un représentant du Ministre du Travail;

un représentant du Ministre des Affaires économiques;

un représentant du Ministre des Finances.

Art. 14.

Al de leden van de Provinciale Comités voor Advies, behalve de voorzitters, worden benoemd bij Koninklijk besluit.

Art. 15.

Vooraleer te statueren over de voorgelegde aanvraag kan het Provinciaal Comité voor Advies aan zijn secretariaat opdracht geven een voorafgaandelijk onderzoek in te stellen en hierover verslag uit te brengen.

Art. 16.

De Comités voor Advies doen uitspraak binnen dertig dagen over de aanvragen die hen worden voorgelegd.

Art. 17.

Het Comité van Advies geeft rechtstreeks aan de aanvrager kennis van zijn advies en maakt een afschrift hiervan over aan de Directeur van de Directe Belastingen die de aanvraag heeft doorgezonden.

Art. 18.

De aanvrager kan, tegen het advies van het Comité voor Advies, in beroep gaan, binnen een termijn van dertig dagen te rekenen van de ontvangst van genoemd advies.

Het beroep wordt ingesteld bij de Directeur van de Directe Belastingen die de aanvraag heeft ontvangen.

Art. 19.

De vertegenwoordiger van de Minister van Financiën, zetelend in het Provinciaal Comité van Advies, kan tegen elke beslissing van dit Comité in beroep gaan, binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de beslissing.

Het beroep wordt ingesteld bij de Directeur van de Belastingen die de aanvraag heeft ontvangen.

Art. 20.

De Directeur die het beroep ontvangt maakt dit binnen de 5 dagen over aan het Centraal Comité voor Beroep dat, in laatste instantie, de aanvraag beoordeelt onder opzicht van de vervulling van de voorwaarden gesteld in artikel 5.

Art. 21.

Het Centraal Comité voor Beroep is samengesteld en werkt op dezelfde wijze als de provinciale comités voor advies.

Als voorzitter fungeert een raadsheer van een van de Hoven van Beroep of van het Verbrekingshof, daartoe benoemd bij Koninklijk besluit.

Art. 22.

De leden van de Comités voor Advies en van het Comité van Beroep, die niet behoren tot de administratie van de Staat, van de provinciën of van parastatale instellingen, ontvangen een zitpenning waarvan het bedrag wordt vastgesteld bij Koninklijk besluit.

De zitpenningen vallen ten laste van de begroting van Economische Zaken.

Art. 23.

Het secretariaat van de Provinciale Comités van Advies en van het Comité van Beroep wordt waargenomen door

Art. 14.

Tous les membres des Comités consultatifs provinciaux, à l'exception des présidents, seront nommés par arrêté royal.

Art. 15.

Avant de statuer sur la demande qui lui est soumise, le Comité consultatif provincial pourra charger son secrétariat de procéder à une enquête préalable et de faire rapport à ce sujet.

Art. 16.

Les Comités consultatifs se prononceront dans les trente jours sur les demandes qui leur sont soumises.

Art. 17.

Le Comité consultatif notifiera son avis directement à l'intéressé et il en transmettra une copie au Directeur des Contributions directes qui a transmis la demande.

Art. 18.

Le requérant pourra interjeter appel de l'avis du Comité consultatif dans un délai de trente jours à compter de la réception dudit avis.

L'appel sera interjeté auprès du Directeur des Contributions directes qui a reçu la demande.

Art. 19.

Le représentant du Ministre des Finances siégeant au Comité consultatif provincial pourra se pourvoir en appel contre toute décision dudit Comité, dans un délai de trente jours à compter de la date de la décision.

L'appel sera interjeté auprès du Directeur des Contributions directes qui a reçu la demande.

Art. 20.

Le Directeur qui reçoit l'appel, le transmettra dans les cinq jours au Comité central d'Appel, lequel statuera en dernier ressort, quant à l'accomplissement des conditions fixées à l'article 5.

Art. 21.

Le Comité central d'Appel sera composé et fonctionnera de la même manière que les Comités provinciaux d'appel.

Les fonctions de président seront exercées par un conseiller d'une des Cours d'Appel ou de la Cour de Cassation, à ce nommé par arrêté royal.

Art. 22.

Les membres des Comités consultatifs et du Comité d'Appel qui n'appartiennent pas à l'administration de l'Etat, des provinces ou d'institutions paraétatiques, recevront des jetons de présence dont le montant est fixé par arrêté royal.

Les jetons de présence seront à charge du budget des Affaires   conomiques.

Art. 23.

Le secrétariat des Comités consultatifs provinciaux et du Comité d'Appel sera assuré par des fonctionnaires ou des

ambtenaren of beambten van zijn departement, daartoe aangewezen door de Minister van Economische Zaken.

Art. 24.

Behoudens de eigen bevoegdheden van de Provinciale Comité's voor Advies en van het Centraal Comité van Beroep, wordt de toepassing van deze wet verzekerd door het Bestuur der Rechtstreekse Belastingen.

Art. 25.

De in vrijstelling van belastingen goedgekeurde investeringen moeten — op straffe van verval van de vrijstelling — aanvang hebben genomen binnen een termijn van achten maanden na de afsluiting van het boekjaar waarin de beschouwde winsten werden verwezenlijkt.

Zij dienen beëindigd te zijn uiterlijk 24 maanden na afsluiting van hetzelfde boekjaar. Zo de omvang van de werken dit billijk kan laatstgenoemde termijn door de Koning worden verlengd.

Art. 26.

Bijaldien tussen de indiening van de aanvraag en de ontvangst van het advies, hetzij van het Provinciaal Comité voor Advies, hetzij van het Comité voor Beroep, een langere tijd is verlopen dan drie maanden, zo worden de termijnen, voorzien in voorgaand artikel, overeenkomstig verlengd.

Art. 27.

Het Bestuur der Directe Belastingen is alleen bevoegd om de werkelijkheid van de investeringen na te gaan.

Art. 28.

Het feit ten onrechte te hebben genoten van de voordelen van deze wet wordt beschouwd als belastingontduiking en de overeenkomstige bepalingen van de wetgeving op de inkomstenbelastingen zijn hierop toepasselijk.

Art. 29.

Deze wet is slechts toepasselijk op de winsten verwezenlijkt gedurende de fiscale dienstjaren 1951 tot en met 1955.

5 Juni 1951.

agents du Département, à ce désignés par le Ministre des Affaires économiques.

Art. 24.

Sous réserve des attributions propres aux Comités consultatifs provinciaux et du Comité central d'Appel, l'application de la présente loi sera assurée par l'Administration des Contributions directes.

Art. 25.

Les investissements autorisés en exonération fiscale devront, sous peine de déchéance de l'exonération, être entamés dans un délai de dix-huit mois après la clôture de l'exercice pendant lequel ont été réalisés les bénéfices considérés.

Ils devront être terminés 24 mois au plus tard après la clôture du même exercice. Si l'ampleur des travaux le justifie, ce délai pourra être prorogé par le Roi.

Art. 26.

Au cas où, entre le dépôt de la demande et la réception de l'avis, soit du Comité consultatif provincial, soit du Comité d'Appel, il s'est écoulé plus de trois mois, les délais prévus à l'article précédent seront prorogés en conséquence.

Art. 27.

L'Administration des Contributions directes sera seule qualifiée pour contrôler la réalité des investissements.

Art. 28.

Le fait d'avoir bénéficié indûment des avantages prévus par la présente loi sera considéré comme fraude fiscale et les dispositions correspondantes de la législation relative aux impôts sur les revenus y seront applicables.

Art. 29.

Cette loi ne sera applicable qu'aux bénéfices réalisés au cours des exercices fiscaux 1951 à 1955 inclus.

5 juin 1951.

J. DE SAEGER,
H. HEYMAN,
P. DE PAEPE,
A. BERTRAND,
L. PEETERS,
K. GOETGHEBEUR.